

N:o 12.

Ank. till Riksd. Kansli den 17 April 1880, kl. 1 e. m.

Första Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 5, i anledning af ett inom Riksdagens Andra Kammare väckt och af Kammarerna godkändt förslag om aflåtande af underdånig skrifvelse, angående ändring i sättet för markegångsprisens åsättande och markegångstaxornas uppställning.

Under förmålan hurusom vid markegångsprisens åsättande och markegångstaxornas uppställning högst olika värden beräknas och åsättas varor af samma slag, utan att sådant kunde af de olika orternas varupris betingas; att i flera län vid markegångstaxornas upprättande begagnas ett hvarken tids- eller ändamålsenligt vikt- och mått-system; att vid uppskattningen af värdena å vakansafgifterna för hel soldat- eller båtsmansrote stora skiljaktigheter förekomma de olika länen emellan, som icke kunna förklaras ur de skilda orternas knekte- eller båtsmanskontrakt; samt att för priskuranternas och markegångstaxornas upprättande allt för stora, kostsamma och onödiga apparater användas, har Herr J. Rundbäck uti en inom Andra Kammarerna väckt motion föreslagit, det Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t göra framställning att, för åstadkommande af enhet, enkelhet och reda uti priskuranternas och markegångstaxornas upprättande och uppställning med hvad dit hörer, en fullständig revision måtte företagas med och uti alla de författningar och anordningar, som röra detta ämne, hvarvid borde tillses:

att alla uråldriga, numera obehöfliga titlar å räntepersedlar borde ur markegångstaxorna utgå;

att enahanda vikt- och mått-system för varor af samma slag måtte öfverallt

användas och att, så vidt möjligt vore, ensamt vigten begagnades vid beräkandet af varuvärdena;

att de numera öfverflödiga sammanträdena för priskuranters upprättande borde försvinna, och detta desto hellre, som markegångsdeputerade, hvilka merendels väljas från länets skilda delar, både borde och kunde hafva reda på varuprisen inom orten under löpande året;

att Marinförvaltningen måtte, i likhet med Arméförvaltningen, till länens markegångsdeputerade lemna uppgift å det pris, hvartill båtsmännens beklädnads- och utredningspersedlar kunde af Marinförvaltningen anskaffas, och vidare att båda dessa förvaltningar måtte få i uppdrag att uppgifva hvilka och huru många de persedlar äro, som skola ingå i de olika länens vakansersättningar;

att, på grund af föreskrifterna i § 75 Regeringsformen, närmare bestämmande måtte lemnas om Kammarkollegii rätt att göra ändring uti de af markegångsdeputerade åsatta värden;

samt huruvida icke, för besparande af tid och kostnader, markegångsdeputerades åligganden kunde öfverflyttas till landstingen eller pröfningskomitéerna.

Vid behandling af denna motion har Andra Kammarens Tillfälliga Utskott, under förklarande att Utskottet ej kunde dela motionärens åsigt om öfverflyttning af markegångsdeputerades åligganden på landstingen eller pröfningskomitéerna, men att Utskottet, lika med motionären, ansåge en ändring och revision af de författningar, som röra markegångssättningen och markegångstaxornas upprättande, både önskvärd och behöflig, på det en större enhet häruti måtte beredas, i hufvudsaklig öfverensstämmelse med motionärens förslag hemställt,

att Riksdagen behagade ingå till Kongl. Maj:t med underdånig skrifvelse derom, att, på det en del titlar å numera icke användbara skatte- och räntepersedlar måtte kunna ur markegångstaxorna uteslutas, enahanda vigt- och måttsystem för varor af samma slag i samtliga markegångstaxorna komma att användas, samt öfverensstämmelse, så vidt ske kan, vinnas uti värdet å soldaternas och båtsmännens beklädnads- och utredningspersedlar samt för vakansersättningarne uti landets olika delar, Kongl. Maj:t täcktes låta öfverse och granska alla de författningar, som hafva afseende på priskurantsuppgifternas och markegångstaxornas upprättande, dervid jemväl torde tagas i öfvervägande om icke de många förberedande åtgärder, som nu föregå markegångstaxornas upprättande, kunde inskränkas eller om möjligt undvikas, samt att Kongl. Maj:t täcktes, så snart denna utredning skett och om möjligt till nästa Riksdag, framkomma med ett förslag, som af pröfningen föränledes.

Vid föredragning af detta Andra Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande har detsamma af Kammarerna bifallits, hvarefter och sedan detta beslut blifvit Första Kammarerna delgifvet, ärendet till sistnämnda Kammarerna Andra Till-

fälliga Utskott hänvisats, för vidare beredning och utlåtande, hvilket Utskottet härmed får afgifva.

Uti nådig Proposition den 1 Februari 1851, angående de uti ordinarie räkntan ingående persedlars omsättning och förenkling, samt om de årliga markegångsprisens bestämmande, föreslog Kongl. Maj:t, att de till ledning för medelprisets bestämmande erforderliga priskuranter skulle sålunda upprättas, att, hvad angick *städerna*, priskuranter skulle, i öfverensstämmelse med de under Oktober—Mars månader gällande torgpris, månatligen af magistraterna upprättas och till Kongl. Maj:s Befallningshafvande insändas, samt att, hvad anginge *landet*, förteckningar å de pris, som ansåges hafva varit gällande under föregående sex månader, skulle årligen vid slutet af Mars månad församlingsvis upprättas å sockenstämmorna samt aflemnas till vederbörande kronofogde, som hade att, med iakttagande jemväl af de vid marknaderna inom orten gällande pris, deröfver författa sammandrag, med utsättande af medelpris.

Rikets Ständer förklarade emellertid uti den till svar å berörda nådiga proposition aflåtna skrifvelse, att då det vore af synnerlig vigt, att markegångs-sättningen verkställdes på ett fullt betryggande sätt sedan det korrektiv, som legat i den ömsesidiga uppsägningsrätten komme, att å räntetagarnes sida försvinna, borde sådana bestämmelser stadgas, som kunde vara mest ändamålsenliga för erhållande af ett med verkliga förhållandet öfverensstämmande markegångspris; samt att, då de röstegande inom socknarne hufvudsakligen eller måhända uteslutande komme att utgöras af räntegifvarne, Rikets Ständer ansågo det af Kongl. Maj:t framställda förslag icke vara lämpligt, utan att det vore ändamålsenligare, om saken ordnades så, att sockneombud valdes, hvilka tillika med ett motsvarande antal af Kongl. Maj:ts Befallningshafvande utsedde personer, helst räntetagare, borde fögderivis sammanträda inför kronofogden, för priskuranterers uppgörande, i enlighet med hvilken åsigt särskilda bestämmelser jemväl af Rikets Ständer för deras del beslutades.

Genom Kongl. Brevet den 10 och Kammarkollegii kungörelse af den 27 Maj 1853 utfärdades äfven föreskrifter i öfverensstämmelse med Rikets Ständers berörda beslut, hvilka föreskrifter sedermera bibehöllos i Kongl. Kungörelsen den 11 Maj 1855 samt äro fortfarande till efterrättelse gällande.

När efter den nya Riksdagsordningens antagande fråga uppstod angående förändradt sätt för utseende af deputerade för markegångens bestämmande, hvarvid olika förslag framställdes, dels att landstingen skulle bemyndigas att utse bemålde deputerade, dels att Kongl. Maj:ts Befallningshafvande skulle utse halfva antalet, förordades förstnämnda förslag af Stats-Utskottet, som till stöd för sitt yttrande i ämnet åberopade, att i gällande författningar flere korrektiv vore nedlagda mot markegångsdeputerades missbruk af det dem lemnade förtroende, nem

ligen, bland annat, att de priskuranter, som vid markegångssättningen skola tjena till ledning vid markegångsprisens bestämmande, upprättas af både räntegifvare och räntetagare, dervid kronans rätt af kronofogden och magistraten bevakas, samt att afvikelse från det medelpris, som genom sammandrag af priskuranterna erhålles, icke får ega rum, utan att skälen därför till protokollet anföras.

Sedan numera såväl ränta som kronotionde skola utgå med ett en gång för alla bestämdt penningebelopp, har markegången i afseende på det ena eller andra slaget af dessa skatter visserligen ingen annan betydelse än den, att bestämma storleken af den ersättning, som kan komma att af statsmedel utbetalas för att åt dem, hvilka såsom indelning eller anordning innehafvade dessa skatter sig anvisade, fylla skillnaden emellan dessa indelningars eller anordningars belopp, beräknadt efter tioårigt medelpris, och det belopp, hvartill detsamma, med tillämpning af Kongl. Förordningen den 23 Juli 1869 blifvit i penningar fixerad; men detta oakadt saknar ej markegången sin betydelse i och för beskattningen. Räntornas omsättning i penningar har nemligen ej inverkan på beskaffenheten och utgörandet af de räntor, som med frälserätt innehafvas, och vissa andra prestationer än ränta och kronotionde skola, likasom arrendeavgifter, utgöras efter de pris, som i markegångstaxan åsättas; och då för detta ändamål priskuranter fortfarande äro behöfliga, samt nu gällande bestämmelser angående sättet för dessa priskuranter uppgörande grunda sig på Rikets Ständers i sammanhang med ränteförenklingen fattade beslut, finner Utskottet dessa bestämmelser så mycket hellre böra oförändrade bibehållas, som icke ens uppgifvet är i hvad hänseende en förändring må kunna vara af sedermera inträdda förhållanden betingad.

Hvad beträffar förslaget om en revision af de markegångssättningen rörande författningar, i syfte att åvägabringa öfverensstämmelse, så vidt ske kan, i värdet för soldaternas och båtsmännens beklädnads- och utredningspersedlar samt för vakansersättningarne i landets olika delar, så får Utskottet, vidkommande *vakansersättningarne*, eller de ersättningar, som böra till statsverket erläggas för vakanta soldat- och båtsmansrotar, erinra, att dessa ersättningar inom de olika länen måste till beloppen blifva olika, enär desamma äro beroende af de för hvarje län gällande roteringsgrunder, hvilka, jemlikt Rikets Ständers vid 1834—1835 årens riksdag fattade beslut, skola vid vakansavgiftens bestämmande tillämpas. I öfverensstämmelse med detta beslut meddelades genom Kongl. Krigs- och Kammarkollegiernas kungörelse den 25 Februari 1835 föreskrifter, att vid markegångssättningarne lända till efter rättelse, hvilka föreskrifter erhöillo förtydligande genom Kammarkollegii den 9 Oktober samma år utfärdade kungörelse, deruti, i enlighet med Kongl. Maj:ts nådiga förordnande, stadgas, att deputerades åtgärd vid årliga markegångssättningen, beträffande rotevakansavgiftens bestämmande, skall vara att i markegångstaxan, efter deri stadgade pris, specifikt utföra hel rotes gemensamma biträde till soldatens eller båtsmannens aföning, enligt innehållet af det för orten

upprättade, af Kongl. Maj:t fastställda allmänna kontrakt samt öfriga gällande stadganden, så att, exempelvis för Örebro län, ifrån hvilket län särskild förfrågan i ämnet blifvit gjord, i taxan beräknas, *dels* de afgifter, som utgå i penningar, nemligen kontanta lönen, rotens årliga bidrag till beklädnaden samt mötespassevolansen, (hvilka båda afgifter dock numera upphört, den senare, som utgick till ryttarens eller soldatens underhåll vid möten och mönstringar, enligt Kongl. Kungörelsen den 24 Maj 1841 och den förra enligt Kongl. Kungörelsen den 23 Mars 1858), äfvensom en viss andel i soldatlegan, som kunde för år upptagas till tjugonedelen af den i orten vanliga utgift till knektens städslande och legande, *dels* värdet efter markegångspris af den spanmål, hö och halm, som knekten i hemkall njuter, *dels* ock det värde, hvartill deputerade uppskatta icke allenast afkastningen af torpet, sådant det efter ortens allmänna kontrakt bör bestås, utan ock fördelen af mulbete på rotens egor, jemte vedbrand samt kostnaden till torpets underhåll och nybyggnad, fördelad på vissa år och beräknad årligen t. ex. till en hundradel af byggnadskostnaden, hvilka förmaners sammanräknade belopp i penningevärde komme att inom Örebro län innefatta en soldatrotes roteringskostnad för året, emot hvilken kostnad vakansafgiften för hel rote således skulle svara; och borde på samma sätt förfaras i de öfriga länen, efter antagna grunder och gällande stadganden för roteringsbesvärets utgörande.

Af denna redogörelse behagade Kammarren finna, att den af motionären öfverklagade skiljaktigheten emellan beloppen af vakansafgifterna i de särskilda länens markegångstaxor härrör af de skiljaktiga grunderna för roteringsbesvärets utgörande, samt att någon öfverensstämmelse emellan de olika vakansafgifternas värden icke kan åvägbringas genom någon revision af de författningar, som röra markegångssättningen, vid hvilken just dessa grunder skola lända till efterföljd.

Vidkommande derefter *soldaternas* och *båtsmännens beklädnadspersedlar*, så förekommer, i afseende å de förra, att sedan Rikets Ständer vid 1856—1858 årens riksdag lemnat bifall till Kongl. Maj:ts då aflåtna nådiga proposition, angående upphörande af det från rotehållarne eller soldaterna vid indelta infanteriet då utgående bidrag till soldatbeklädnadens anskaffande och underhåll, så blef genom Kongl. Kungörelsen den 23 Mars 1858 i sådant afseende, bland annat, förordnadt, att vederbörande rotehållare för alla till särskilda ändamål indragna nummer, uti hvilkas vakansafgift beklädnadsbidraget innefattades, egde, så länge dåvarande kontrakt vore gällande, att å vakansafgiften årligen njuta afdrag med ett belopp, motsvarande riksmarkegångspriset å en enkel mundering af sådana persedlar, som ingått i beräkning vid bestämmandet af 1857 års riksmarkegångspris, samt att vid de regementen, der beklädnadsbidraget erlagts af soldaterna, rotehållarne finge sig öppet lemnadt att af soldaternes löneförmåner årligen innehålla ett mot beklädnadsafgiften efter årets riksmarkegångspris svarande belopp, så länge dessa förmåner till soldaterna utginge enligt då gällande kontrakt.

Då emellertid såsom otvifvelaktigt antagas kan, att numera nya vakanskontrakt emellan kronan och rotehållarne allestädes äro upprättade, samt att, der så möjligen icke är förhållandet, nya kontrakts afslutande ej bör möta svårighet, under iakttagande af en mot det upphörda beklädnadsbidraget svarande ned-sättning i den förra vakansafgiften, har Kongl. Arméförvaltningen, vid sådant förhållande och då å rotehållarnes sida något hinder skäligen icke kunde förekomma mot en i så mätto förändrad anordning i afseende å bestämmandet af det belopp, som skall motsvara värdet af ifrågavarande beklädnadsbidrag, att detta bestämmande hädanefter må på Arméförvaltningen allena bero, hvarigenom besväret med en del munderingspersedlars upptagande i länens markegångstaxor samt fastställande af ett årligt riksmarkegångspris å dessa persedlar blott för omförmälda ändamål skulle kunna för framtiden undvikas, uti sitt den 23 November 1878 afgifna förslag till förvaltningsreglemente för indelta armén m. m. gjort underdånig hemställen om vidtagandet af åtgärder i berörda syftning. Frågan härom är för närvarande beroende på Kongl. Maj:ts nådiga pröfning; och som, på sätt Arméförvaltningen jemväl yttrat, en dylik förändring lika litet innefattar någon förnärmelse af andra vederbörandes rätt, lärer med allt skäl kunna emotses, att en föreskrift i omförmälda syftning varder af Kongl. Maj:t meddelad, i följd hvaraf hvad som angår "Soldatsbeklädnads- och utredningspersedlar" skulle komma att från markegångstaxorna uteslutas.

I fråga åter om båtsmännens beklädnads- och utredningspersedlar äro genom Kongl. Kungörelsen den 10 September 1816, Kammarkollegii bref den 9 Oktober 1827 och Sjöförvaltningens cirkulär den 14 September 1841 meddelade föreskrifter, med tillämpning hvaraf pris å berörda persedlar skola i markegångstaxorna införas. Uppå derom af Kongl. Maj:t gjorda särskilda framställningar hafva, under den sedermera förflutna tiden, Rikets Ständer medgifvit dels vid 1847—1848 årens riksdag, att kronan på vissa vilkor skulle öfvertaga bestyret med anskaffningen af den egentliga båtsmansbeklädnaden, dels ock vid 1865—1866 årens riksdag, att de rust- och rotehållare, hvilka sådant önskade, befriades från utgörandet äfven af de så kallade småpersedlarne, eller skjorta, strumpor och skor, äfvensom kappsäck; i anledning hvaraf nödiga föreskrifter blifvit till efterrättelse meddelade, senast genom Kongl. Förordningen den 12 Mars 1875, angående indelnings- och roteringsbåtsmännens beklädnad, enligt hvilka föreskrifter de rust- och rotehållare, som ingått kontrakt med kronan om båtsmansbeklädnadens anskaffande och underhållande erlægga: indelningen årligen, samt roteringen vid hvarje uppfordring till års- eller sommartjenst eller sjökommendering i fredstid en kontant ersättning, motsvarande fyra femtedelar af kostnaden efter medeltalet af näst föregående tio års markegång i hvarje län, för de persedlar, från hvilkas utgörande rust- och rotehållare befrias, kapprocken dervid beräknad för tre uppfordringsturer och kappsäcken för 36 månaders sammanlagd uppfordringstid, men i krigstid full ersättning, efter marke-

gång, på samma sätt beräknad. Jemlikt de upplysningar Utskottet förskaffat sig, äro numera, med endast några få undantag, mellan kronan samt vederbörande rust- och rotehållare kontrakt upprättade om sjelfva beklädnaden och äfven i de flesta fall om de så kallade småpersedlarne. Den beklädnad, som kronan består, är emellertid af helt annan och vida bättre beskaffenhet, än den, som det enligt de om båtsmanshållet gällande gamla stadganden åligger vederbörande rust- och rotehållare att tillhandahålla och hvilken beklädnad toges i beräkning vid markegångens åsättande. Skulle sålunda vid markegångsprisens bestämmande tagas hänsyn till den kostnad, som drabbar kronan för anskaffning af de i Kongl. Förordningen den 12 Mars 1875 upptagna beklädnadspersedlar, komme vederbörande rust- och rotehållare att få vidkännas vida högre utgifter, än som nu är förhållandet, hvilket bestyrkes deraf, att, på sätt räkenskaperna utvisa, den ersättning för båtsmännens beklädnad, som af rust- och rotehållare årligen erlägges till kronan, icke uppgår ens till hälften af den utgift kronan haft att bestrida för detta ändamål. Häraf torde vara uppenbart, att det ingalunda skulle vara till någon fördel för rust- och rotehållare om kronans anskaffningspris toges till ledning för markegångsprisets bestämmande.

I det af Andra Kammarerna bifallna utlåtande framhålles vidare önskvärdheten deraf, att en del titlar å numera icke användbara skatte- och räntepersedlar må kunna utur markegångstaxorna uteslutas, samt att enahanda vigt och måttssystem må för varor af samma slag i markegångstaxorna användas. Visserligen saknas i berörda utlåtande all utredning om hvilka dessa numera icke användbara persedlar må vara; men Utskottet har trott sig kunna antaga att härmed åsyftas åtskilliga i markegångstaxorna under afdelningen Litt. A förekommande räntepersedlar, som numera icke ingå i den allmänna varuomsättningen. Dessa persedlar stå likväl i det sammanhang med vårt lands gamla skattesystem, att deras uteslutande utur markegångstaxorna måste föregås af en mycket sorgfällig utredning, på det att icke enskildes deraf beroende rätt må trädas för nära. Dessa persedlar förekomma nemligen, i större eller mindre mån, uti en mängd frälseräntor, hvilka lösas efter årlig markegång, och kunna således icke, äfven om sagda persedlar icke vidare behöfva i markegångstaxorna kvarstå med afseende på något kronans intresse, endast dertill från dem uteslutas. Utskottet delar likväl Andra Kammarernas mening om det önskvärda deruti att från markegångstaxorna afdelningen Litt. A må utgå allt hvad som af ofvan angifna grund icke ovilkorligen måste i desamma kvarstå. Vid den granskning, Utskottet varit i tillfälle egna å ifrågavarande taxor, har förekommit ytterligare skäl dertill att desamma må behöfva underkastas en revision. Så upptages i flera bland dessa taxor pris å *vicker* och *bohvete*, under åberopande af föreskriften i Kammarkollegii cirkulär den 25 Februari 1831; men då det förhållande, som påkallat utfärdandet af nämnda cirkulär, eller att ett medelpris å dessa säden erfordrades för beräkning af tull på inkommande och

utgående spanmål, längesedan upphört, kan någon prissättning å berörda säden icke vidare för detta ändamål vara behöflig. Likaså fortgår åsättandet af markgångspris å rågmjöl, kornmjöl och bröd, i enlighet med föreskriften i Kammarkollegii cirkulär den 16 October 1868, hvilken föreskrift tillkommit med afseende på innehållet af det nya formuläret för länsräkenskaper, deruti äfven skulle ingå en redogörelse för kronomagasinsrörelsen; men då numera, jemlikt Kongl. Maj:ts och Riksdagens beslut, kronomagasinsrörelsen i landsorten med utgången af år 1871 upphört, samt följaktligen magasinsredogörelseräkningar icke vidare afgifvas, erfordras icke heller att pris å dessa artiklar varda i sammanhang med markgångssättningen beräknade och i taxorna införda. Så länge emellertid Kammarkollegium icke återkallat dessa föreskrifter, måste de tillämpas, enär länsstyrelserna icke ega att vidtaga någon ändring härutinnan.

Hvad slutligen angår frågan om användande af enahanda vigt- och måttssystem för varor af samma slag, så finnas redan föreskrifter härom meddelade. Genom cirkulär af den 15 Januari 1858 har nemligen Kammarkollegium förordnat, att från och med nämnda år till och med år 1862 skulle i priskuranterna och taxorna utsättas så väl gamla måttet och vigten, som de nya, men efter år 1862 endast det nya systemet användas; varande genom cirkulär af den 21 Oct. 1859 ytterligare föreskrifvet, att för alla i taxorna och priskuranterna förekommande vägbara persedlar, hvarå gamla vigten utfördes till ett lispund eller derutöfver, nya vigten centner, med derå bestämdt pris, borde utsättas i stället för skålpund, hvilken vigtbestämmelse alltså för dessa persedlar skulle bibehållas allenast för sådana persedlar, hvarå gamla vigten finnes utförd med endast mark eller skålpund eller derunder. Enligt Kongl. Förordningen den 22 November 1878, om mått och vigt, skola de årliga markegångstaxorna för åren 1887 och 1888 upptaga mått och vigt efter både det nu gällande och det metriska systemet, hvilket senare skall från och med 1889 ensamt användas.

På grund af hvad sålunda anförts anser Utskottet sig sakna skäl att i vidsträcktare mån tillstyrka biträdande af Andra Kammarens beslut, än i hvad det samma afser en revision af markegångstaxan i syfte att från densamma må utslutas alla sådana räntepersedlar och prisbestämmelser, hvilkas bibehållande icke af förhållandena ovilkorligen påkallas; men då en sådan åtgärd icke synes erfordra någon samverkan från Riksdagens sida, utan ankomma ensamt på Kongl. Maj:ts förfogande, hemställer Utskottet,

det Första Kammarerna må besluta, att i underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes anbefalla vidtagande af åtgärder, i ändamål att, efter föregången undersökning och utredning om hvilka af de i markegångstaxan under afdelningen Litt. A ännu kvarstående räntepersedlar må kunna, jemte de af Kammarkollegii tid efter annan

meddelade föreskrifter föranledda, numera obehöfliga prisbestämmelser, från taxan uteslutas, en förenklad uppställning af markegångstaxan varder, så vidt möjligt, åstadkommen.

Stockholm den 13 April 1880.

På Utskottets vägnar:

W. Stråle.

N:o 13.

Ank. till Riksd. Kansli den 17 April 1880, kl. 1 e. m.

Första Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 6, angående förändrad röstberäkning vid val af folkskolelärare.

Inom Andra Kammaren hafva Herrar J. M. Svensson och J. E. Johansson i gemensam motion, N:o 78, och S. Andersson i särskild motion, N:o 80, sammanstämmande framhållit vigten af förändring i 6 § 3 mom. af 1842 års skolstadga, sådant samma moment lyder enligt Kongl. Kungörelsen den 29 September 1853 i syfte att vid val af skollärare rösterna må beräknas, på sätt om klockareval är stadgadt genom Kongl. Kungörelsen den 6 December 1878.

Sedan Andra Kammarens Tillfälliga Utskott N:o 1, som afgifvit Utlåtande (N:o 4) i ämnet, först erinrat, att samma fråga redan förevarit vid 1874 års riksdag med den påföljd, att Riksdagen i skrifvelse den 19 Maj samma år an-